

MAVİ KUŞ
Mustafa Kutlu

Mavi Kuş'un yayın hakları Dergâh Yayınları'na aittir.

Dergâh Yayınları: 247
Sertifika No: 49170
Türk Edebiyatı-Hikâye: 23
Mustafa Kutlu Dizisi: 16
ISBN: 978-975-995-310-2
1. Baskı: Eylül 2002
45. Baskı: Haziran 2022

Kapak Tasarımı: Mustafa Kutlu
Kapak Uygulama: Ercan Patlak
Sayfa Düzeni: E. Gökçe Aksoy

Basım Yeri: Ana Basın Yayın Gıda İnş. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad.
2622. Sok. No: 6/13
Bağcılar / İstanbul
Tel: [212] 446 05 99
Matbaa Sertifika No: 52729

Kapak Basım Yeri: Hanlar Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: [212] 324 08 82

Cilt: Güven Mücellit & Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: [212] 445 00 04

Dağıtım ve Satış: Ana Yayın Dağıtım
Molla Fenari Sokak Yıldız Han No: 28 Giriş Kat
Tel: [212] 526 99 42-43 Faks: [212] 519 04 21
Cağaloğlu / İstanbul

Mustafa Kutlu

MAVİ KUŞ

DERGÂH YAYINLARI

Mimar Sinan Mah. Selamiali Efendi Cad.

No: 13/A Üsküdar / İstanbul

Tel: [216] 391 63 91

www.dergah.com.tr / bilgi@dergahyayinlari.com

Sıcaktan dili dışarı düşmüş bir köpek sarsak, ağır ve bezgin adımlarla meydanı bir baştan ötekine geçip köşedeki kasabın önünde durur.

Oracıkta dikilen kıdemli sokak kedileri kendilerine benzeyen bu yaşlı köpeği umursamaz.

Kasap dükkânının gölgeli kapısında naylon şeritlerden, rengârenk boncuklardan oluşmuş bir sineklik asılıdır.

Sineklik kıpırdamaz.

Havada en ufak bir esinti yoktur.

Öğle sıcağı kasabanın üzerine abanmıştır.

Öyle ki, sanırsınız gökten kıvılcım yağıyor.

Binalar, ağaçlar, insanlar ve açıktaki bilumum eşya bir ılık selinde yıkanmaktan bîtap düşüp yerlere serilmiştir.

Kaburgaları açıktan birbirine geçmiş yaşlı köpek, kasabın kapısına mahmur bakışlarla bir göz attıktan sonra, yine öyle yalpalayarak köşeyi kıvrılır, top akasyanın gölgesine yatar.

Az sonra camlarında sinek pisliklerinden desenler

oluşmuş bu kasap dükkânından bir keman sesi yükselecektir.

Ya!.. Keman sesi işte.

Bozkırda unutulmuş bu kasabanın, şişman kıllı kasabı keman çalmaktadır. O gün sabahın köründe mezbahadan gelen birkaç gövde eti satıp bitirmiş, satırı bıçağı yerli yerine koymuş, elini yüzünü az-çok yıkamış, ahşap iskemlesine çöküp kemanını çenesine dayamıştır.

Şimdi biz bu kasap kimdir, nedir; keman çalmayı nereden öğrenmiştir, çalarken öğle üstü demeyip iki duble de rakı içmekte midir, derdi nedir, diye anlatmaya kalkarsak işi uzatırız.

Kasabı geçelim.

Kasabın yanında Göncü İzzettin Efendi.

Kapısı kepengi gördüğünüz gibi kapalı.

Kendisi Rahmet-i Rahman'a kavuşalı seneler oluyor. Oğlu-uşağı memleketi çoktan terk etti. Bu dükkân da işte yağmurun-yaşın altında çürüyor.

Eee... Sahipsiz malın sonu budur.

Onun yanında Tütüncü Zekerriyya. Pazardan pazara açar dükkânı. Pazar dedikse, kasabanın salı günleri kurulan pazarı. Zekerriyya Efendi tekel bayii olduğu için reji tütününü, paketli cıgaraları toptan bakkala-çakkala dağıtır, tası tarağı toplayıp marsuvan eşeğine atladığı gibi alelacele köye

döner. Yaşlı aksi bir ihtiyar; zaten çoluk çocuğu da yok, bir Köroğlu bir Ayvaz. O kadarcık alışverişten kazandığı yetip de artıyor bile.

Daha sonra Yemci Yusuf geliyor. Herif eskiden sade hayvan yemi satardı. Lakabı oradan kalma. Yaramazın tekidir. Sonra sonra yükü tuttu. Unculuk, kuru gıda, ne bulursa alır-satar.

Geldik meydana açılan Karcı Tahsin Sokağı'nın başına. Zaten kasabanın sokakları umumiyetle meydana açılır. Çay taşı ile kaplı meydanda ise pazar kurulur, kavga edilir, düğün-dernek olur; gecenin bir vaktinde meyhaneden çıkan kendini bilmez bir sarhoş efeliğe özenip meydanın ortasına kadar gelerek beyaz mendilini yere serer, çömeliş sağ dizini mendile dayar, olanca gücüyle bir nara patlatır:

— Oooof, of. Kan kokmaktayım, kan.

Kahvede, lokantada, berberde geç kalmış bir iki müşteri suratını buruşturup densizin kim olduğunu bildiklerinden:

— Hıh... Bok kokuyorsun be...

Diye omuz silkerler.

Böyledir. Bu küçük kasabalarda herkes birbirini sesinden bile tanır. Hele bazıları, misal: Fotoğrafçı Sarhoş Selahattin, Tapucu Rıza, Arzuhalci Kemal

Efendi kasabanın otuz bir pare köyünü beşikteki çocuğuna kadar tanır yani.

Bütün dükkânları saymayalım, adını verip geçelim. Zaten gayemiz ey sevgili okur, nasıl bir macera nakledeceğimizi anlatmadan önce nerede durduğumuzu, hangi insanlarla muhatap olduğumuzu göstermektir. Böylece kitabın hissiyatına ortak olursunuz belki.

Evet, Karcı Tahsin Sokağı'nın köşesine gelmiştik. Buradaki büyük dükkân Manifaturacı Hacı Hâdi Efendi ve mahdumlarına ait. Kırmızı boyalı ahşap oval tabela üzerindeki beyaz hurufat buna şahitlik ediyor. Hacı Hâdi Efendi beyaz sakalı, nuranî çehresiyle hâlâ divitin pazen, Nazilli basması, kaput bezi, keten, patiska, naftalin, cenaze levazımatı, en çok da temizlik sırasında tahta zemine dökülen yanmış yağ ile talaş tozu kokuları arasında, burunun kemerine düşen yuvarlak tel gözlüklerini iki de bir geriye ata ata Hamzanâme, Müzekki'n-Nüfus, Yunus Emre divanı okur. Yüksek tahsil yapan çocukları büyük şehirlere yerleşmiştir. Kendisi tarikat neşvesiyle bazen coşup dükkândan dışarı fırlar, önüne gelenin yakasına yapışarak yüksek sesle:

*Hak bir gönül verdi bana
Ha demeden hayran olur*

gibi ilahiler okuyup, muhatabına: “Herif delirmiş,